

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **Z. M.**, zast. Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem se sídlem Brno, Havlišova 15, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2012, č.j. 31 Af 166/2011 - 46, o námitce podjatosti vznesené ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Afs 91/2012 vůči soudci Mgr. Radovanu Havelcovi,

t a k t o :

Soudce Nejvyššího správního soudu Mgr. Radovan Havelec **n e n í v y l o u č e n** z projednávání a rozhodnutí právní věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 91/2012.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 16. 1. 2013 namítl žalobce podjatost Mgr. Radovana Havelce v řízení před Nejvyšším správním soudem vedeném ve věci sp. zn. 2 Afs 91/2012. Z dostupných informací na internetu žalobce zjistil, že Mgr. Havelec, soudce Nejvyššího správního soudu, který je členem senátu, jemuž byla uvedena věc podle rozvrhu práce přidělena, dříve působil na správním úseku Krajského soudu v Brně. Konkrétně byl členem senátu vedeného JUDr. Jaroslavou Skoumalovou, která v daném případě rozhodla napadeným rozsudkem, jímž bylo zasaženo do žalobcových práv. Žalobce má proto zásadní obavy z toho, aby Nejvyšší správní soud namítaná pochybení krajského soudu nepřesl bez věnování věci náležité pozornosti z důvodu soudcovské solidarity bývalých kolegů. Domáhá se, aby byla jeho věci skutečně věnována taková pozornost, jako všem ostatním věcem posuzovaným Nejvyšším správním soudem, a to bez ohledu na osobu žalobce a současně aby byly eliminovány veškeré možné v úvahu připadající vlivy na nezákonné rozhodování ve věcech žalobce.

Mgr. Havelec se k námitce vyjádřil dne 17. 1. 2013. Odkázal na své vyjádření podané ve věci 2 Afs 89/2012, kde žalobce vznesl tutéž argumentaci. K účastníkům, jejich zástupcům či k projednávané věci nemá žádný vztah a neví o žádných okolnostech, které by mohly vzbuzovat pochybnosti o objektivitě jeho rozhodování.

O předložených důvodech k vyloučení uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení.

Důvodem k vyloučení soudce přitom nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Za poměr k věci se považuje přímý zájem soudce na projednávané věci, zejména zájem na jejím výsledku. Vyloučen by byl také soudce, který by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání. Pochybnosti o nepodjatosti soudce pro jeho poměr k účastníkům či jejich zástupcům – kromě vztahů příbuzenských a obdobných vztahů – pak mohou vzniknout tehdy, je-li soudcův vztah k účastníkům, případně zástupcům, přátelský či naopak zjevně nepřátelský. Žádný z uvedených důvodů podjatosti není v daném případě naplněn.

Mgr. Havelec se rovněž nepodílel na projednávání nebo rozhodování věci u žalovaného správního orgánu ani v předchozím soudním řízení. „Předchozí soudní řízení“ je přitom třeba chápat nikoli časově (tedy jako jakékoliv soudní řízení, jehož byl žalobce účastníkem, resp. které by se týkalo stejného předmětu) nýbrž instancně: vyloučen by byl soudce, který by o téže věci rozhodoval nejprve v řízení u krajského soudu a následně pak v řízení kasačním u Nejvyššího správního soudu. Ani o takový případ se v projednávané věci nejedná.

Žalobcem vznesená námitka kolegiality, resp. soudcovské solidarity, mezi soudci dvou soudních instancí pak pod zákonné důvody podjatosti nespadá. Samotný fakt, že se takoví soudci znají či spolu dříve spolupracovali, nemůže vést podle názoru Nejvyššího správního soudu k závěru o podjatosti soudce vyšší instance. Opačný výklad by totiž *de facto* znamenal, že již samotný pracovní kolegiální vztah mezi soudci vede k porušování soudcovských povinností a zásad soudcovské etiky vyplývajících především z § 79 a 80 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), tj. zejména rozhodovat nestranně a spravedlivě, vystupovat nezaujatě a bez předsudků. Tak tomu jistě není. Je třeba zdůraznit, že *„princip nezávislého, nestranného a spravedlivého rozhodování je vůbec zásadním principem fungování státní moci a je zákonnou, resp. ústavní, jakož i morální povinností soudců tento princip dodržovat“* (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/2001).

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že dřívější působení soudce Nejvyššího správního soudu ve specializovaném senátu krajského soudu rozhodujícího ve věcech správního soudnictví nezakládá samo o sobě důvod pro vyloučení tohoto soudce z projednávání a rozhodování kasačních stížností ve věcech, v nichž jednali a rozhodovali jeho někdejší kolegové na krajském soudu.

Nejvyšší správní soud proto o námitce podjatosti rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu